

GÖMÖRI GYÖRGY

Emberi kéz

Balkezes lehetett az a messzelátó ősrünk,
Aki (több tízezer éve) vörös festékekkel
A barlang falára tapasztva hagyta ránk
Tenyerét, ezzel bizonyítva: ő volt az,
Aki elejtett számos odarajzolt bölényt,
Hogy a horda túlélje a csikorgó telet,
Meg a hőségtől kábult nyarat, a háborgó
Vulkánokat meg az évről évre ismétlődő
Árvizeket. Ez az emberi kéz
Már a Homo sapiensé, amelyik ma (sajnos)
Nem elég bölcs ahhoz, hogy meggátoljon
Egy atomháborút, ami a kényelemhez szokott
Városlakókból majd újra éhező
Barlanglakókat teremt, akik vörös krétával
Felvéshetik a sziklafalra a kínos éveket,
Mire a hamufelhő végre kitisztul

Hasonlatok

a vers születéséről

Mint amikor a betű-rengetegben
tisztás nyílik, ahová besüt a nap,
mint mikor színtelen mondatok sziklái közt
egy szó-forrás hirtelen fölfakad,
mint amikor az égen a színek
úgy változnak, mint valaha Babitsnál,
vagy ahogy mi láttuk Nizza közelében
egy lány öbölben, miközben fújt a misztrál.

